

Een proces op tandheelkundig gebied

door

DR. TH. DENTZ,

oud-lector aan de Rijks-Universiteit te Utrecht.

In April—Mei 1886 werd door den Heer P. te 's Hage een boven- en onderkunstgebit geplaatst bij den Heer M. te 's Hage. Kortens daarna, toen de Heer P. op het punt stond de stad te verlaten, kwam de Heer M. bij hem, met klachten over tandpijn aan een bovenwortel (periostitis). De Heer P. verwees den Heer M. naar den Heer P i c n o t, die de praktijk voor hem, tijdens zijne afwezigheid, waarnam. Daar de Heer M. zich alleen onder Chloroform- of Stikstofoxydul-narcose wilde laten behandelen, en de Heer P i c n o t dat alléén wenschte te doen in tegenwoordigheid van een arts, verzocht de Heer P i c n o t den Heer M. op een nader te bestemmen uur, met een geneesheer terug te komen. De Heer M. was intusschen niet meer verschenen, doch had zich gewend tot den tandarts W. te 's Hage, die zonder tegenwoordigheid van een geneesheer in chloroform-narcose den wortel verwijderde, zijne afkeuring uitsprak over het door den Heer P. gemaakte gebit en hem een nieuw gebit vervaardigde. Dit gebit voldeed den Heer M. blijkbaar goed; hij zond het eerst vervaardigde gebit den Heer P. terug met de boodschap, dat hij het niet kon gebruiken en het dus niet wenschte te betalen.

Ik heb het niet ondienstig gevonden de stukken hierop betrekking hebbende, al zijn ze uit de oude doos, te publiceren. Het is toch niet geheel ondenkbaar, dat deze of

gene, zich voor een dergelijk geval geplaatst ziet, en hij er zijn voordeel mede kan doen.

Den 14^{en} Oct. '86 ontving ik van Mr. van E. advocaat-procureur te 's Hage ,den volgenden brief:

WelEd.Z.G. Heer!

Tusschen den Heer P. dentist en den Heer M. particulier is voor de Rechtbank te 's Gravenhage een proces aanhangig over een kunstgebit, door den Heer P. aan den Heer M. geleverd. Laatstgenoemde beweert, dat het niet deugt en voor hem niet bruikbaar is.

Ten einde de al of niet waarheid dier bewering te onderzoeken, heeft de Rechtbank drie deskundigen benoemd en wel behalve UEd.Z.G. de Heeren *Beick* te Rotterdam en *Dr. Feith* alhier, met bepaling, dat de eedsaflegging door de drie deskundigen zal plaats hebben op Dinsdag negen November 1886 des ochtends ten half elf ure.

Het onderzoek zal op denzelfden dag alhier plaats hebben.

Het zal mij zeer aangenaam zijn liefst morgen of Zaterdag van u te mogen vernemen dat deze benoeming, welke door de Rechtbank uit eigen beweging plaats had, door U wordt aangenomen, hetgeen *Dr. Feith* reeds gedaan heeft. Dit zou mij èn aan de Rechtbank èn aan beide partijen zeer aangenaam wezen, terwijl natuurlijk voor reiskosten en tijdverzuim eene behoorlijke vergoeding wordt toegelegd.

Uw antwoord tegemoet ziende, enz.

Deze brief kwam mij zeer ten onpas. Ik had zeer veel examina af te nemen, gaf driemaal 's weeks poliklinische lessen, terwijl ik mijne huispraktijk niet al te zeer mocht verwaarloozen. Intusschen, zoo ik een collega behulpzaam

kon wezen mocht ik niet weigeren, en den 9 November, 's ochtends ten 10½ uur toog ik met Mr. van E., Dr. Feith en den Heer Beick naar de Arrond. Rechtbank waar ons de eed werd afgenomen.

Daarop spoedden wij ons naar de woning van Dr. Feith waar ook verschenen Mr. van S. L. advocaat-procureur te 's Hage met zijn cliënt, den bewusten heer M. Mr. van E. bracht het gebit in questie mede. De Heer M. droeg het gebit hem door den Heer W. vervaardigd. Deze Heer W. was ook verschenen om te constateeren, dat het door hem afgekeurde gebit hetzelfde was als dat waarvoor de Heer W. hem een ander had vervaardigd. Dr. Feith, die zich op tandheelkundig gebied minder thuis gevoelde, liet het onderzoek meer aan den Heer Beick en mij over, en nu begon het zoo langzamerhand op een Poolschen landdag te gelijken. De beide advocaten en de Heer M. spraken verward door elkander, voor onze ooren allervermakelijkst, totdat Mr. van S. L. de opmerking maakte, dat wij, deskundigen, hier toch niet als rechters aanwezig waren, en of het maar niet beter ware de pleidooien voor later te bewaren. En zoo scheidden wij, en werd mij opgedragen het rapport onzer bevindingen op te maken.

Het was den Heer Beick en mij al dadelijk opgevallen, dat het boven-gebit de duidelijke sporen van tandsteen afzettingen op de bekende plaatsen vertoonde, terwijl het onder-gebit, dat de Heer M. goedgekeurd had, niet meer kon ingebracht worden. Op beide omstandigheden was het rapport gebaseerd. Ons rapport luidde aldus:

De ondergeteekenden, bij beschikking der Rechtbank te 's Gravenhage, belast met de beantwoording der vraag of het door den Heer P. te 's Gravenhage aan den Heer M. te 's Gravenhage geleverd kunstgebit als een voor laatstgenoemde goed en deugdelijk kunstgebit is te beschouwen, hebben zich op Dinsdag ochtend negen November 1800 zes en tachtig des ochtends ten kwartier vóór elf uren bevonden ten huize van den derden ondergeteekende, Dr. Feith,

alwaar voor hen zijn verschenen de procureurs Mrs. van S. L. en van E. benevens de Heer M. voornoemd.

Laatstgenoemde heeft zich aan het vereischte onderzoek onderworpen nadat hem door den procureur Mr. van E. het kunstgebit in geschil was ter hand gesteld.

Als resultaat van hun onderzoek hebben de ondergeteekenden de eer het navolgende mede te deelen:

Dat onderzoek bleek niet zoo eenvoudig als het zich à priori liet verwachten, daar reeds geruime tijd, ongeveer zes maanden, verloopen was sedert het kunstgebit was vervaardigd en geplaatst.

Deze omstandigheid moge van minder gewicht zijn bij monden waar de tanden reeds geruimen tijd verwijderd of uitgevallen zijn, dààr waar, zoo als zulks bij den Heer M. het geval was, nog wortelresten van vroeger afgebroken tanden in den mond aanwezig zijn, die trachten allengs hunne beenige tandkassen te verlaten, heeft men rekening te houden met de vormveranderingen die daardoor in den mond te weeg gebracht worden.

De ondergeteekenden hadden dus niet alleen te beantwoorden de vraag of het kunstgebit thans deugdelijk en bruikbaar was, doch ook of het vóór zes maanden aan de daaraan te stellen eischen heeft kunnen voldoen. Beide vragen meenen zij intuschen bevestigend te moeten beantwoorden.

Volgens de mededeelingen van den Heer M. had hij geene bezwaren tegen het door den Heer P. vervaardigde onderkunstgebit, doch alleen klaagde hij er over, dat het door dien Heer vervaardigde bovenkunstgebit hem herhaaldelijk uit den mond viel, zóó zelfs, dat het, volgens zijn zeggen, 's nachts in zijn bed zoek raakte. Nu bleek, dat toen de ondergeteekenden den Heer M. verzochten het onderkunstgebit in te zetten hij zulks niet meer vermocht, noch dat het door de ondergeteekenden kon ingezet worden.

Zij meenen hierop uitdrukkelijk te moeten wijzen, als bewijs der hier boven vermelde omstandigheid, hoezeer

monden, waar nog tanden of wortelresten aanwezig zijn, onderhevig zijn aan vormveranderingen. Een kleine modificatie aan het onderkunstgebit had evenwel het bezwaar spoedig verholpen. Daar intusschen de klachten van den Heer M. uitsluitend het bovenkunstgebit betroffen, hebben de ondergeteekenden alléén hun aandacht gewijd aan het bovenkunstgebit en bevonden, dat het thans nog goed paste. Een kleine bascule beweging, daardoor te weeg gebracht, dat een der nog aanwezige wortels blijkbaar was uitgezakt, waardoor het bovenkunstgebit niet diep genoeg tegen het verhemelte kon aangedrukt worden, is, in hunne oogen, van zoo luttele beteekenis, dat het afvijlen van den wortel, of, wil men daartoe niet overgaan, het uitvijlen of afslijpen van dat gedeelte van het kunstgebit, dat aan dien uitgezaktten wortel beantwoordt, in een ommezien die bascule-beweging had opgeheven. De vraag, of deze bascule-beweging reeds voor zes maanden bestaan heeft, en daardoor aanleiding heeft kunnen geven, dat de heer M. het bovengabit onbruikbaar verklaarde, meenen de ondergeteekenden ontkennend te moeten beantwoorden, en wel op de volgende gronden.

Zoowel aan het boven- als aan het onder-kunstgebit is duidelijk waar te nemen, dat beide stukken gedragen zijn, herkenbaar aan de op beide stukken aanwezige speekselsteen, (eene afzetting van kalkzouten uit het speeksel) die zich tegen elk hard voorwerp in den mond atzet ter plaatse der uitloozingsbuizen der speekselklieren, tegen de tanden dus in normalen toestand, tegen de kunstgebitten, waar deze gedragen worden.

Het boven-kunstgebit nu is door den Heer P. vervaardigd volgens het zoogenaamd „Zuigstelsel” in het algemeen als het beste aan te bevelen. Daar wordt, door den drager van zulk een gebit, de lucht tusschen verhemelte en kunstgebit zoodanig verdund (door zuiging), dat de atmosferische luchtdruk voldoende is om het in situ te houden. Dat kan alléén plaats hebben zoo het kunstgebit zoo volkomen

past, dat na daarstelling van het luchtledige of der luchtverdunning de lucht nergens ter zijde van het kunstgebit kan toetreden. Is aan dien eisch van volkomen goed te passen niet voldaan, dan moet het kunstgebit, volgens de wet der zwaartekracht, onmiddellijk omlaag vallen.

Heeft nu de Heer M. het kunstgebit slechts korten tijd, b.v. een kwartier of een half uur in situ kunnen houden, dan moet het onvermijdelijk goed hebben gepast. En volgens zijne mededeeling heeft de Heer M. het veel langer kunnen inhouden, viel het hem alleen bij het eten uit, ja, begaf hij zich daarmede zelfs ter ruste, iets wat hem niet in den zin zou gekomen zijn, hadde het bovengebít los in zijn mond gedwarreld.

Gesteld het boven-kunstgebit hadde, volgens het luchtdruk of zuigsysteem vervaardigd, vóór zes maanden volkomen voldaan aan de eischen des Heeren M., dan zou thans, hadde hij dit zes maanden ter zijde gelegd, dezelfde basculebeweging worden waargenomen, alleen in nog grootere mate, zoo er geen ander kunstgebit gedragen ware. De oorzaak hiervan, het zij hier nog eens vermeld, ligt in de langzame doch gestadige uitdrijving der necrotische wortelresten.

Ofschoon de ondergeteekenden hun rapport hiermede als geëindigd meenen te kunnen beschouwen, veroorloven zij zich nog eenige mededeelingen, die wellicht bij de beoordeeling der kwestie niet van belang ontbloomt zijn.

De Heer M. vroeg de ondergeteekenden, waarom eer kunstgebit, voor hem vervaardigd door eenen anderen tandmeester te 's Hage, en korten tijd, ongeveer dertien dagen, nadat hij het eerste van den Heer P. had bekomen, hem, den Heer M., terstond zeer gemakkelijk zat en niet uitviel? Hij vertoonde dat boven-kunstgebit en daarvan bleek, dat met behulp van twee gouden haken om de nog aanwezige natuurlijke tanden des Heeren M. gebracht, het uitvallen verhinderd werd. Hier was dus het „Zuigsysteem” niet in toepassing gebracht, althans niet uitsluitend. Waarom dan,

vroeg de Heer M., heeft de Heer P. dat destijds ook niet gedaan? Antwoord: Omdat de Heer P. waarschijnlijk die gouden haken heeft willen vermijden, daar die, voor de nog aanwezige tanden, niet anders dan schadelijk kunnen werken. De door den Heer M. aangevoerde meening, dat het vaster zitten van het tweede boven-kunstgebit afhankelijk zou zijn van eene in dat boven-kunstgebit grootere luchtkamer dan in het door den Heer P. vervaardigde, is ten eenenmale erroneus. De tandmeester, die het tweede kunstgebit heeft vervaardigd, heeft bovendien een veel gemakkelijker taak gehad dan de Heer P. Hij had nam. het eerste kunstgebit als voorbeeld, en kon zijn voordeel doen met de aanwijzingen die de Heer M., met het door dezen afgekeurde kunstgebit, kon geven.

De ondergeteekenden gelooven gaarne, dat de subjectieve gewaarwordingen van den Heer M., toen hij het eerste boven-kunstgebit korten tijd in den mond had, hem er toe gebracht hebben een afkeurend oordeel daarover te vellen. De ervaring leert, dat er dikwerf zeer lange tijd over verloopt (soms weken en maanden) eer men aan een „Zuiggebit” gewend zij, zoo dat het aan alle daaraan te stellen eischen kunne voldoen. Daar evenwel de Heer M. het eerste kunstgebit den dertigsten April dezes jaars heeft bekomen en het den dertigsten Mei daaraanvolgende reeds aan den Heer P. heeft teruggezonden, heeft de Heer M. zich zelven den tijd niet gegund er aan te gewennen, noch den Heer P. voldoende in de gelegenheid gesteld, zoo het eerste boven-kunstgebit dan niet volkomen vastzat, daaraan te verhelpen, wat door den Heer P. nuttig of noodig ware geoordeeld.

Ten slotte veroorloven de ondergeteekenden zich nog de opmerking, dat de ervaring leert, dat van twee kunstgebitten voor denzelfden persoon vervaardigd en die gelijktijdig gemaakt en oogenschijnlijk in alle opzichten aan elkander gelijk zijn, gewoonlijk bij voorkeur het eene gedragen wordt, zoodat, moet men om de eene of andere oorzaak zijn toevlucht nemen tot het tweede, gewoonlijk eenige tijd

soms tot veertien dagen, verloopt, eer de drager er weder aan gewend zij, om, blijft hij het tweede kunstgebit verder dragen, dezelfde ervaring, doch nu in omgekeerden zin, met het eerste kunstgebit te maken. Zij meenen deze opmerking in het midden te moeten brengen, als bewijs, welk een grooten rol subjectieve gewaarwordingen spelen bij de beoordeeling van het meer of minder deugdelijke van een kunstgebit.

Op grond dus hunner voorafgaande overwegingen, deelen de deskundigen als hun gevoelen mede, dat het door den Heer P. voor den Heer M. vervaardigde kunstgebit is te beschouwen als goed en deugdelijk.

En verklaren enz.

(was get.) Dr. TH. DENTZ.

(„ „) A. C. J. BEICK.

(„ „) Dr. C. L. J. FEITH.

Nader genomen conclusie van gedaagde:

Aangezien de Rechtbank heeft gelast een expertise omtrent de vraag, of het ten processe bedoelde kunstgebit al dan niet als een voor den gedaagde goed en deugdelijk kunstgebit is te beschouwen,

Aangezien vermits deskundigen aan het slot van hun rapport die vraag toestemmend beantwoorden, de eischer zijne vordering reeds zoo goed als toegewezen acht,

Aangezien echter de eischer voorbij ziet, dat de Rechter in geen geval verplicht is het door de deskundigen geuit gevoelen te volgen, en het rapport slechts tot voorlichting strekt aan den Rechter, die ten slotte in zijne eindbeslissing geheel vrij is en blijft,

Aangezien nu de gedaagde zich veroorlooft te doen opmerken,

1°. dat de deskundigen voorop stellen, dat gedaagde's mond na verloop van zes maanden tusschen de aanvankelijke levering van het kunstgebit (April—Mei 1886) en hun onderzoek aanmerkelijk veranderd moet zijn, — tot bevestiging van welke stelling zij

aanvoeren, dat het *onderstuk*, waartegen de gedaagde verklaarde indertijd geen bepaald bezwaar te hebben, hun nu bleek niet te kunnen worden ingezet,

na welke, maar tevens in volkomen strijd met welke praemisse de deskundigen, zeggende dat het door den gedaagde gecritiseerde bovenstuk thans met afwijking van zeer luttele beteekenis, goed paste, daarop gronden het oordeel, dat dit bovenstuk ook ruim zes maanden vroeger goed gepast zal hebben, en

- 2°. dat de deskundigen tegenover de door hem duidelijk geformuleerde klacht des gedaagden, dat hij met het *bovenstuk* niet kon eten, maar dat het nu en dan ook in bed uit den mond viel, wel aanvoeren, dat ook het bovenstuk het kenmerk bevat zekeren tijd te zijn gedragen en voorts wel zekere beschouwingen over de deugdelijkheid van dit bovenstuk ten beste geven, maar zich wel stellig onthouden van onderzoek of oordeelvelling, dat de gedaagde met dit bovenstuk heeft kunnen eten, wat in deze te meer hoofdzaak was, omdat de eischer den 8. Mei uit de stad is gegaan en den gedaagde met het onbruikbaar kunstgebit heeft laten zitten,

Aangezien de gedaagde zich vleit, dat de Rechtbank onder deze omstandigheden het eindoordeel der deskundigen niet behoorlijk gefundeerd zal achten en eischers vordering zal afwijzen, bij gebreke aan eischers bewijs, dat hij geleverd heeft een voor gedaagde goed en deugdelijk kunstgebit, waarmede deze alzo kon eten, in plaats dat het hem bij die gelegenheid en ook in bed uit den mond viel,

Aangezien de eischer zich te minder kan vleijen met andere beslissing omdat hij steeds staat tegen gedaagdes onplitsbaar (?) aveu dat het kunstgebit hem, gedaagde, slechts is geleverd ter beproeving en om eerst na gedurende drie maanden deugdelijk bevonden te zijn, althans te worden behouden en betaald.

Zoo verklaart Mr. A. M. van S. L., als Procureur van den gedaagde, dat deze persisteert bij zijn den 22 Juni 1886 genomen conclusie van antwoord.

Arrondissements Rechtbank te 's Gravenhage.
Terechzitting 29 Maart 1887.

Nadere conclusie in zake S. P. dentiste, wonende te 's Gravenhage, Eischer; prokureur Mr. D. S. van E.

Teger

A. H. M., wonende te 's Gravenhage, Gedaagde;
Prokureur Mr. A. M. van S. L.

De eischer doet nader zeggen,

Dat hij met verbazing heeft kennis genomen van de bezwaren door gedaagde tegen de conclusie der deskundigen aangevoerd, daar toch hun rapport, niet alleen de blijken draagt van grondige kennis en nauwkeurig onderzoek, maar het ook zoo breedvoerig en logisch is gemotiveerd, dat de juistheid er van ook den leek moet treffen;

Dat intusschen deze vrij lastige gedaagde thans zijne zaak nog niet verloren acht en enkele argumenten aanvoerd op grond waarvan hij de Rechtbank verzoekt tot eene andere conclusie te komen dan de deskundigen;

Dat de eischer, hoewel hiervoor niet bevreesd, toch met een enkel woord de onjuistheid van gedaagdes argumenten wil aantoonen;

Dat gedaagde, in de eerste plaats de deskundigen van inconsequentie beschuldigt, waar zij vooropstellende, dat des gedaagdes mond in zes maanden tijds veranderd moet zijn, toch besluiten, dat het bovenstuk, hetwelk nu goed past, ook voor zes maanden goed moet gepast hebben;

Dat gedaagde daarbij schijnt te meenen, dat wanneer de mond veranderd moet zijn, dit gelden moet van den geheelen mond, zoowel boven als beneden, hetgeen de deskundigen volstrekt niet beweren;

Dat intusschen hun gevoelen, volgens hetwelk het bovenstuk ook voor zes maanden moet gepast hebben, op geheel andere gronden berust die gedaagde gemakshalve over het hoofd wil doen zien;

Dat toch de deugdelijke argumentatie der deskundigen deze is, dat ook aan het boven-kunstgebit kalkvorming zichtbaar is;

dat kalkvorming alleen kan plaats hebben als een kunstgebit eenigen tijd gedragen is;

dat het door eischer gemaakte kunstgebit is vervaardigd naar het zuigsysteem;

dat volgens dit systeem een gebit, hetwelk niet volkomen goed past, ook in het geheel niet en zelfs niet korten tijd kan gedragen worden, omdat het terstond uit den mond valt;

dat waar nu de kalkvorming bewijst, dat het bovenstuk eenigen tijd gedragen is het bewijs ook geleverd is, dat het voor zes maanden goed heeft gepast.

Dat tegen deze logische en deskundige argumentatie niets valt aan te voeren, terwijl de gedaagde bij al zijne verdere beschouwingen, de geschiedenis der worteltrekking schijnt te vergeten, en ook zijne weigering om bij den Heer Picnot terug te komen toen eischer uit de stad was, opdat vooraf een geneesheer kon besteld worden voor het toedienen van chloroform, zonder welke gedaagde zich niet dorst te laten opereeren;

Dat de eischer meent, waar hij gesteund wordt door een zóó uitstekend rapport van door de Rechtbank zelve benoemde deskundigen, verdere beschouwingen zijnerzijds kunnen achterwege blijven.

Dat hij ten slotte nog wil wijzen op het beweren van den gedaagde, dat het gebit door eischer op proef zou zijn geleverd, ten einde na drie maanden te worden teruggegeven indien het gedaagde niet beviel;

Dat dit beweren te zonderling is om ernstige weerlegging te verdienen, daar toch ook niet-deskundigen zullen begrijp-

pen, dat kunstgebitten, welke zeer veel geld kosten aan materiaal en arbeidsloon, en welke na eenmaal door iemand gedragen te zijn niet meer aan een ander kunnen geleverd worden, niet op proef worden vervaardigd, hetgeen dan ook volstrekt niet tusschen partijen is overeen gekomen.

En verklaart procureur van E. namens den eischer te persisteeren bij zijn genomen conclusie.

In het Dagblad van Zuid-Holland en 's Gravenhage van 28 September 1887 stond onder de rubriek „Rechtzaken” het volgende vermeld:

Vermakelijker procedure dan heden de aandacht van de Rechtbank, Kamer van Burg. Zaken, alhier bezig hield, zal wel weinig in Themis tempel voorkomen. Het geschil betrof de betaling van een kunstgebit, welke door den besteller daarvan geweigerd was op grond dat het hem na een proef van veertien dagen gebleken was, dat het niet aan de daarvoor te stellen eischen voldeed.

De advocaat van eischer lichtte de vordering toe, en beriep zich op een door deskundigen uitgebracht rapport waarin verklaard wordt, dat het gebit perfect in orde was en niet die gebreken bezat welke gedaagde daaraan toeschreef. Pl. betoogde dat die gebreken niet aan het geleverde gebit, maar aan eischers buitengewone gevoeligheid en de ongewoonte om een gebit te dragen moesten worden toegeschreven. Z. E. G. ontkende verder de door beklagde aangevoerde bewering, dat deze bij de bestelling het recht zou hebben bedongen het gebit drie maanden te mogen-probeeren en dat de eischer zich verbonden had om het, wanneer het niet mocht voldoen, terug te nemen. Eischer zou, leverde hij op dergelijke voorwaarden, wellicht spoedig rijker zijn aan gedragen kunst-gebitten dan aan geld. Pl. meende dat een dergelijke voorstelling der zaak niet serieus gemeend kon zijn en concludeerde tot wijziging van den eisch.

De advocaat van gedaagde hing met veel humor een roerend tafereel op van het lijden dat zijn cliënt, bij het be-

proeven van het later als onbruikbaar terug gezonden kunstgebit, had uitgestaan. Hoe het de eerste maal met geweld op zijn plaats was gebracht, en gedaagde veroordeeld was geworden, ten einde er aan te gewinnen, het dag en nacht in den mond te houden; hoe het echter elken nacht, als gedaagde sliep, uit den mond gevallen en in bed zoek was geraakt, zoodat het gedaagde, behalve veel pijn, bovendien nog veel nachtrust gekost had om het weer op te zoeken en met groote inspanning op zijn plaat te brengen, om een uur later dezelfde manoeuvre weer te beginnen. Pl. wees er vervolgens op, dat eischer het gebit bij het eten onmogelijk in den mond had kunnen houden, hetgeen toch, om er het rechte gebruik van te kunnen maken, wel een der eerste vereischten was. Het gemakkelijkste moment van dit pleidooi was de plastische voorstelling van de expertise, welke krachtens een interlocutoir vonnis van de Rechtbank in den mond van gedaagde had plaats gevonden. Pl. gaf zijn leedwezen te kennen, dat de Rechtbank die „goochelpartij”, zooals hij ze noemde, niet had kunnen bijwonen en betreurde het evenzeer, dat hij geen pop bij de hand had om die vertooning met de noodige duidelijkheid te kunnen imiteeren.

Z. E. G. bestreed daarop het rapport door de deskundigen uitgebracht, op grond van de groote tegenstrijdigheid welke daarin werd aangetroffen.

Zoo werd o.a. daarin gezegd, dat het thans niet goed meer passen van het bovengedeelte van het gebit moest worden toegeschreven aan een sedert de aflevering ontstane natuurlijke verandering van den vorm der kaak. Pl. vroeg welke conclusie die deskundigen er dan uit trokken, dat na die kaakverandering het ondergedeelte van het gebit uitstekend paste. In hun stelsel had dit gedeelte dan vroeger niet meer moeten passen en daaromtrent kon gedaagde het tegendeel getuigen.

De uitspraak in deze zaak, welke zooals men kon nagaan niet weinig de hilariteit opwekte, zal over 14 dagen plaats hebben.

(Alle commentaren op bovengenoemd betoog van den advocaat van gedaagde moge de lezer zelf maken, doch ik kan niet nalaten er op te wijzen welke eene verkeerde voorstelling Z. E. G. van de zaak gegeven heeft, altijd zoo de berichtgever in het Dagblad zelf niet gefantaseerd heeft).

In het Dagblad van Zuid-Holland en 's Gravenhage van 12 October 1887 stond onder de rubriek „Rechtzaken” het volgende te lezen:

De Rechtbank alhier verklaarde heden, in zake de voor veertien dagen door ons meegedeelde procedure over de betaling van een kunstgebit, dat zij zich volkomen vereenigde met het door de deskundigen uitgebracht rapport en veroordeelde gedaagde tot betaling van het daarvoor door den tandmeester gevorderde bedrag, plus 5 % dier som, van af den dag der dagvaarding tot op dien der uitspraak, alsmede het honorarium van de in dezen door de Rechtbank benoemde deskundigen.
